

Povlsen: Da det er af afgørende Betydning, at dansk Skibsfart og vort Næringsliv i det hele taget lider saa lidt Afbræk som muligt under de forhaandenværende vanskelige Forhold, og at navnlig Indførselen af Korn og Foderstoffer kan foregaa saa uhindret som muligt, er det mig en Glæde at anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Fremme. Jeg er tilbøjelig til at tro, at den ærede sidste Taler har Ret i, at Ordet „Krigsfare“ i Lovforslagets Titel og andre Steder maa ombyttes med Ordet „Krigsskade“.

Schovelin: Det største Parti her i Salen, Venstre, har ved denne Lejlighed haft det store Held at have som Ordfører Formanden for Kommissionen, som altsaa paa Forhaand har haft den bedst mulige Lejlighed til at kende dette Lovforslags Indhold og være inde i alle Sagens Detailler. Vi andre har ikke været saa heldige og har kun faaet sige og skriver en halv Time til at sætte os ind i dette Lovforslag. Nu er selvfølgelig alle Folketingsmænd meget hurtige Hoveder, men selv naar vi nu medgiver dette, er en halv Time maaske dog lovlig lidt til at sætte sig ind i et saadant Lovforslag, naar man da ikke skal sluge det raat.

Hvad selve Sagen angaar — det er hurtigt set, hvad det er, der, *tilsigtes* —, vil jeg ganske vist indrømme, at jeg hilser dette Lovforslags Fremkomst med Glæde, thi det er af største Vigtighed, at Staten gør noget for atter at faa vor Skibsfart i Gang, og lad mig sige ikke alene af de Hensyn, der saa ofte fremhæves, nemlig Hensynet til vore Eksportruiter, men lige saa vel af Hensyn til vor Importhandel, af Hensynet til, at vi kan faa den regelmæssige Tilførsel af Raa- og Hjælpestoffer til Landets Haandværk og Industri, uden hvilke vort Erhvervsliv paa ingen Maade kan holdes i Gang. Det forekommer mig derfor, at er der noget Omraade, hvor man maa kunne vente, at Staten var beredt til at bringe Ofre, endog betydelige Ofre, skulde det være dette, under Forhold som de nuværende. Det har derfor ogsaa forbaavset mig lidt at se i Motiverne, at Kommissionen udtrykkelig har forvaret sig imod, at Staten skulde kunne støtte Rederibedriften. Under vanskelige Forhold er det netop Erhvervsdriften, der bør støttes, ja overhovedet turde det være rigtigt at komme mere ind paa at støtte Erhvervene som saadanne, end man hidtil er kommet. Men netop fordi det saaledes forekommer mig at være en naturlig Stats-

opgave, vil jeg ærligt sige, at det rent flygtige Indtryk, jeg i den korte Tid har kunnet faa af dette Lovforslag, har bragt mig noget af en Skuffelse, thi det forekommer mig, at Staten egentlig ikke herved yder Rederibedriften nogen næneværdig Støtte. Det Princip, man har valgt, er Gensidighed, og paa Forhaand og straks formaar jeg ikke at tilegne mig den Opfattelse, at man i saa Henseende har grebet det bedste. Jeg vil paa Forhaand sige — jeg siger udtrykkelig: paa Forhaand, fordi jeg ikke kan tale ud fra andet end dette løse Førstehaandsindtryk —, at jeg vilde have fundet det mere naturligt, hvis Staten selv havde taget denne Sag i sin Haand. Gensidighed forekommer mig i Grunden at være et meget tvivlsomt Princip at anvende her, og man ser da ogsaa, at der i selve Kommissionsbetænkningen argumenteres paa fortræffelig Maade imod det. Man gør opmærksom paa, at paa den ene Side en forholdsvis stor Del af Flaaden er beskæftiget i meget farefuld Fart, medens derimod en Række af andre Skibe, en anden Del af den danske Handelsflaade, netop løber i Farter, hvor Faren er minimal, saaledes at de formentlig selv med en lavere Præmie kan risikere at blive belastet med uforholdsmæssigt høje Afgifter. Dette synes mig derfor paa Forhaand noget at smage af for Smed at rette Bager, og det trøster mig lidt at se, at man deroverfor kun har det Argument at stille op, at man er nødsaget til at tage dem med, som ikke løber nogen videre Risiko, for derved at skabe en tilstrækkelig stor Forsikringsbestand. Ja, det maa jeg sige, det er højst hyggeligt for alle de Skibe, der ikke løber Risiko, at de herefter kan blive inddraget i at bære andres Risiko, thi ellers skabes der ikke en tilstrækkelig stor Forsikringsbestand. Dette synes mig som Argument betraget værre end intet. Men, som sagt, disse Bemærkninger er kun Følgen af den ganske flygtige Overvejelse, som man kan anstille i Løbet af en halv Timestid, naar man skal læse saa meget igennem, og det er særdeles vel muligt, at Regeringen og Kommissionens Repræsentant i et eventuelt Udvalg vil kunne overbevise mig om, at alt i alt er dette efter Omstændighederne den eneste farbare Vej. Jeg har imidlertid paa Forhaand anset det for nødvendigt at nævne mine Tvivl om, at man her har valgt den rette Vej, og at udtale min Skuffelse over, at Staten ikke i højere Grad har kunnet engagere sig under saa vigtige Omstændigheder som de nuværende,